ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN

της 8ης Νοεμβρίου 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η οδηγία 77/187 (περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 171) τέθηκε σε εφαρμογή στις Κάτω Χώρες με το νόμο της 15ης Μαΐου 1981, με τον οποίο προστέθηκαν στον ολλανδικό αστικό κώδικα τα άρθρα 1639 αα) μέχρι 1639 δδ). Ο νόμος αυτός, όπως και η οδηγία, δεν αναφέρεται ρητά στις μεταβιβάσεις εγκαταστάσεων που κηρύχτηκαν σε κατάσταση πτωχεύσεως ή που έχουν επιτύχει « προληπτικό της πτωχεύσεως συμβιβασμό » (« surséance van betaling »).

Η Ολλανδική Κυβέρνηση θεώρησε αρχικά ότι ο νόμος αυτός δεν είχε εφαρμογή στις εν λόγω επιχειρήσεις και οι διευθυντές των περιφερειακών γραφείων εργασίας, των οποίων η έγκριση είναι αναγκαία, δυνάμει του ολλανδικού νόμου, για να είναι νόμιμη η απόλυση των εργαζομένων, έλαβαν σχετικές οδηγίες.

Εν συνεχεία, διατυπώθηκαν αμφιβολίες κατά πόσον αυτό αποτελούσε ορθή ερμηνεία του αποτελέσματος της οδηγίας και του νόμου.

Οι αμφιβολίες αυτές ώθησαν την Ολλανδική Κυβέρνηση να επανεξετάσει το ζήτημα. Το συμπέρασμα της Κυβέρνησης, στο οποίο κατέληξε μετά την εν λόγω επανεξέταση, διατυπώθηκε στο από 6 Απριλίου 1983 έγγραφο του Υπουργείου Δικαιοσύνης προς τον Πρόεδρο της Κάτω Βουλής των Staten-Generaal. Η διατυπωθείσα στο έγγραφο άποψη ήταν ότι ούτε η οδηγία ούτε τα άρθρα 1639 αα) μέχρι 1639 δδ) του Αστικού Κώδικα έχουν εφαρμογή όταν η επιχείρηση για την οποία πρόκειται έχει κηρυχτεί σε κατάσταση πτωχεύσεως ή έχει επιτύχει « προληπτικό της πτωχεύσεως συμβιβασμό ». Με εγκύκλιο της 17ης Μαΐου 1983, ο Υπουργός Κοινωνικών Υποθέσεων ανακοίνωσε, μεταξύ άλλων, στους διευθυντές των περιφερειακών γραφείων εργασίας τη νέα κυβερνητική θέση και τους κάλεσε να την τηρήσουν.

Οι αιτούσες συνδικαλιστικές ενώσεις υπέβαλαν ενώπιον του Arrondissementsrechtbank της Χάγης αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων κατά του Ολλανδικού Δημοσίου, με την οποία ζήτησαν να ανακληθεί ή να κριθεί ανίσχυρο ή ανεφάρμοστο το τμήμα της εγκυκλίου της 17ης Μαΐου 1983, με την οποία οι αποδέκτες της εγκυκλίου κλήθηκαν « να μη λαμβάνουν υπόψη τα άρθρα 1639 αα) και επ. του Ολλανδικού Αστικού Κώδικα κατά την εξέταση των αιτήσεων για την έγκριση απολύσεων σε περίπτωση πτωχεύσεως ή " προληπτικού της πτωχεύσεως συμβιβασμού ". Εκτός από τα επιχειρήματα που άντλησαν από την ολλανδική νομοθεσία, οι αιτούσες ισχυρίστηκαν ότι η εγκύκλιος ήταν ασυμβίβαστη προς την οδηγία 77/187.

Συνεπώς, το Arrondissementsrechtbank της Χάγης υπέβαλε στο Δικαστήριο, βάσει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, την παρούσα αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως. Το υποβληθέν ερώτημα είναι ουσιαστικά το ίδιο με το πρώτο ερώτημα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο στην υπόθεση 135/83, *H. B. M. Abels* κατά *Διεύθυνσης του Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie.*

1 — Μετάφραση από τα αγγλικά.

Με βάση τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξα με τις προτάσεις μου στην υπόθεση Abels (στις οποίες και παραπέμπω), έχω τη γνώμη ότι στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η ακόλουθη απάντηση:

Η οδηγία 77/187 του Συμβουλίου δεν έχει εφαρμογή στη μεταβίβαση επιχειρήσεως, εγκαταστάσεως ή τμήματος εγκαταστάσεως, όταν η επιχείρηση ή ο κύριος της εγκατάστασης ή τμήματος της εγκατάστασης έχουν κηρυχτεί σε κατάσταση πτωχεύσεως ή με οριστική δικαστική απόφαση έχουν επιτύχει « προληπτικό της πτωχεύσεως συμβιβασμό » (« surséance van betaling »).

Εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων των διαδίκων της κύριας δίκης· δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Δικαστήριο επί των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι παρεμβαίνοντες στην παρούσα διαδικασία.